

THE LUTHERAN



UNIVERSITY HERALD.

No. 3.

Juni 1. 1892.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. II.



Profesjor Caspari.

Zions Datter, græder du saa saare?
Al, med Bemod dugges denne Vaare.
Mange Lærere, kun Faa er Fædre!
Han er død, vi havdeungen bedre.
Derfor er der Sorg i Zions Porte,
Kirke eis! en From er borte!

Olefm og udbændt i dit Kammer
Arbeidslampen staar, hvis klare Flamme
Lyste gennem Dødtids dunkle Gange,
Sprede Klarhed over Davids Sange,
Kastet Straaler fra dit Rudes Mude
Paa vor Kirke, saa den saa's langt ude.

Dine Fædres Blod du bar i Blodet,
Abrahams Søn var du i Troesmodet,
Og i Slægt med ham, som tom i A. øret,
Har i Kristi Kjærlighed du glødet.
Men din Kjærlighed, din Tro, din Gløden
Gav du Norges Sømer, tro til Tønen.

I vort Munde Slægt for Slægt sig stoffer,
Hvor du ryster dine rige Vokter,
Og dit Billed tegner sig for Diet,
Hvor du for Guds dyre Ord staar bøiet.
Og vi lytte andagtsfuld og skinte
Nanden lyne, Tante-Biddet glimte.

Zions Datter, græd da ei ved Vaaren!
Lad din Lovsang tone over Taaren!
Hvad i Speil han saa, er ham forklaret,
Nu paa alle Gaader saar han Svaret.
Halleluja! Sandheds-Tørsten slukkes;
Dyb for Dyb i Gud for ham oplukkes.

Lad den Gamle lægge Vandringstaven.
Hans Disciple talte over Graven.
Hvilken Naade, Herre, til vor Kirke
I hans lange Dag, hans rige Virke!
Israelfliten uden Svig og Dadel,
Luthers ægte Søn i Mand og Adel.

Kirkens Liv gaar vid're over Graven
Andre Mand optage Vandringstaven.
Hør, Jehova, nu din Kirkes Naaben;
Giv i Hænder tro Elias-Naaben!
Et Schaddai! Aldrig Ujsestagen
Vorde Norges Menighed fratagen!

Trondhjem, 12te April 92.

Sigu. Skavlan.

Nettroenhed (Orthodoxi*).

Begrebet Nettroenhed indeholder to Ting: I, at Troen skal være ret, II, at der skal være Tro.

Skal Troen være ret, maa man tro paa den Sandhed, som er aabenbaret i Guds Ord, og ikke paa noget Andet. Den Tro, som forlader sig paa noget Andet end den Sandhed, som er aabenbaret i Guds Ord, denne saakaldte Tro er inket Andet end den Overtroistes tomme Indbildning, som bringer Mennesket i Helvede. Skal man finde guddommelig Sandhed, maa man granske i Guds Ord, som de Berømsere gjorde, og undersøge, hvorledes de Ting haver sig. Til at udføre denne Granskning har Gud givet os Forstand. Naar Mennesket under Vøn til Gud om hans Nards Bistand gransker i Guds Ord for at finde hvad dette lærer, da oplyser Nanden ved Ordet Menneskets Forstand, saa det ser, hvad det skal tro.

Biskop „fatter“ det naturlige Menneske ikke de Ting, som høre Guds Mand til; men den, som deraf vilde slutte, at man ikke behøvede at bruge sin Forstand, eller den, som vilde dadle, at et Menneske vilde bruge al den Forstand, al den Skarpsindighed, som han var i Besiddelse af, for af Skriften at faa vide, hvad han skulde tro, den Mand vilde handle som en Daare; thi hvorledes skulde de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? Jaarstaar du vel det, som du læser? (Ap. Gj. 8, 30). Ja, han vilde fornægte Herrens Ord, som fra den ene Ende til den anden formaner os til at grunde paa hans Ord Dag og Nat. Vilde man tro paa sin

*) Orthodoxi er et græsk Ord, som betyder: ret og rigtig Mening, dernæst: ret og rigtig Tro.

naturlige Forstand, da vilde man tro paa sig selv, ikke paa Gud; vilde man tro paa Gud, uden med sin Forstand at graanske i Guds Ord for deraf at finde Sandheden, da blev man lig den rige Mand, som ikke vilde høre Mose og Profeterne og derfor kom i Helvede; eller man vilde blive lig den Mand, som vilde blive møet uden at æde den Mad, Gud havde givet ham.

Men om Forstanden er oplyst af Guds Ord, saa man ved, hvad guddommelig Sandhed er, saa er Mennesket dermed hverken troende eller ret troende. Man kan maaske være ret lærende, men er derfor ikke ret troende. Skal man være „rettroende“, saa maa ikke alene Forstanden være oplyst af Guds Ord, saa at man ved, hvad Sandhed er; men dertil maa ogsaa komme Tro, det er, at et bodfærdigt Menneske ved den Helligaands Kraft med Hjertet griber det, som man med sin Forstand har lært at være guddommelig Sandhed til Salighed, og fortroster sig derpaa.

Derjom et Menneske ved, hvad Sandhed til Salighed er, og tror paa den, da er han ret-troende; han er et Guds Barn og paa Veien til det evige Liv. En Christens daglige Bestræbelse gaar derfor ud paa, at hans Tro maatte være ret, og at han maatte være ret troende. Jeg nævner ikke her særskilt Gjærningerne; thi de følge med Hornødenhed af den rette Tro.

Nu er det gaaet med Ordet „Rettroenhed“ som med mange andre gode Ord, f. Ex. „Aand“ og „Christelig Frihed“, at de ere blevne sørgeligt misbrugte. Man har kaldt sig „rettroende“, om man maaske hverken har havt „ret“ Tro eller ret „Tro“, ligesom man har kaldt sig „Aandens“ Barn, om man aabenbart har været drevet af Djevleens Aand; eller man har rost sig af „Christelig Frihed“, om man aabenbart har været drevet af Rjødets Frihed. Misbrugen af Ordet er det ret at laste; men laster man det gode Ord selv eller den rette Brug deraf, da gjør man en ond Gjærning.

Den lutheriske Kirke, som fortrinsvis gjør sig Umage for, at den bibelske Sandhed maatte være hos den i sin Helhed og Renhed, og at det hele Liv (Vidnesbyrdet om den rette Tro) maatte være efter Guds Budords Regel, har særdeles elsket Udtrykket „Rettroenhed“ og i Skrobellighed stræbt at naa hen til dette Maal. Den har ogsaa vidst, at man ikke kan vandre paa en Vej, førend man ved, hvor Veien er, at man først maatte have den rette Tro, førend man kunde have den rette Tro, at man først maatte have den gudommelige Sandhed ren og klar, førend man kunde have Troen paa den. Den har vidst, at først maatte Væren være der, før der kunde være Tale om Tro, først maatte der være ren Være, førend der kunde være Tale om saliggjørende Tro.

Sekternes Mangfoldighed, som gjerne sætte meget for liden Pris paa, hvad Gud har gjort for dem, og meget for megen Pris paa, hvad de selv gjøre, pleie derfor at gjøre Nar af den evang.-lutheriske Kirke for den Pris, som den sætter paa „Rettroenhed“. Naar den lutheriske Kirke lærer, at ret Være maa være først, førend der kan være ret Tro, og at Væren forsaavidt er det Vigtigste, da raabe Sektmagerne saa ofte: Se Lutheranerne, de anse Væren som det Vigtigste og bekymre sig ikke om Troen. Naar Lutheranerne fremdeles lære, at Gjærningerne have intet Værd, uden at de udgaa af en ret Tro, og at Troen saaledes er det Vigtigste, saa er man

atter vant til at høre Sekterne raabe: Se Lutheranerne bryde sig ikke om Livet; Troen er for dem det Vigtigste.

Til at give Sekterne et Skin af Ret imod den nord-lutheriske Kirke har nu det hjulpet, at denne har levet under Omstændigheder, som have været temmelig uheldige for Kirketugtens rette Udøvelse. I Norge var Statskirkens Omstændigheder hindrende og her i Amerika fornemmelig Prestemangel. Hvad den ikke formaede at gjøre, blev da ofte udfreget som det, den ikke vilde gjøre. De smaa Sektensfund med en talrigere Prestestand, om de end ikke bekymrede sig saa meget om at bevare den Skat, som Gud havde betroet dem i sit Ord, ren og uforkrænket, kunde bedre tage vare paa de udvortes Gjærninger ialfald, som de bekymrede sig at tage vare paa; medens de paa samme Tid paa Grund af sin Mangel paa ren Være ikke vilde straffe mange Gjærninger, som de efter den rene Være burde have straffet, ja endog roste og priste saadanne Gjærninger, som Guds Ord fordømte.

Lægger nu den lutheriske Kirke, fordi den er rettroende, det er, fordi den baade har Agtelse for ethvert Sandheds Ord, og fordi den tror paa det, Guds Tom over de Gjærninger, som Sekterne ikke vilde dømme, saa heder det: Bogstavtrældom, Aandsslaveri! vi vilde have Frihed i Sandhedens Erkendelse; man maa ikke se paa Sektens Bogstav, men paa dens Aand! Paaviser man atter, at Mennesker ingen Ret have til at dømme der, hvor Gud selv ikke dømmer, saa hører man det samme Raab.

Efter J. B. W.

* * *

Det er en i Bantroens Mund stadig tilbagevendende Tale, at de kristelige Troeslærdomme ingen Betydning have for Livet. De ere, heder det, tomme, ufrugtbare Læresætninger, der fra Barneben af unødigt besvære vore Hjerner, som skulle pugge dem ind i Huskommelsen, medens de ingen Indflydelse kunne øve paa Hjertet; hvad enten vi tro disse Sætninger eller ikke, vil baade vort Hjerteliv og vort Liv i Verden kunne være ganske det samme. — Naar den Bantro taler saa, taler han utvivlsomt ud af sin egen Erfaring. Han har saavist aldrig kjendt nogensomhelst Virkning af den kristelige Være paa sit eget Hjerte; han kunde sikkerlig være ganske den samme, han nu er, om han aldrig havde hørt Kristendommen forkyndes, og det er ganske rimeligt, at han kun erindrer sin Børnelærdom som en tung og død Ballast, han har søgt at kaste overbord, saasnart det lod sig gjøre. Men derfor er det dog lige urimeligt, at han slutter, at siden det er saa med ham, maa det ogsaa være saa med alle Andre, selv med dem, der have Troen, hvormed alene den kristelige Være efter sit eget Udsagn kan blive Hjertets Eiendom. Han taler, som om et febersygt Menneske, der paa Grund af sin Sygdom ikke var istand til at nyde Mad, vilde paastaa, at Maden overhoved ikke lod sig spise af Noget, skjøndt blot Feberen behøver at forlade ham, saa vil han være fulten nok og baade kunne spise Maden og kjende dens Virkning. I Virkeligheden er det nemlig saa, at der ikke gives en eneste Læresætning i den kristelige Tro, uden at den har sin eiendommelige Nytte og Betydning for Livet. Gud har ikke aabenbaret

os det Ringeste i den Hensigt blot at tilfredsstille vor Videbegjærslighed og Nysgjerrighed; just derfor er der saa mange Ting, vi nok kunde ønske at vide, men dog ingen Betsed saa om. Nei Alt, hvad Guds Ord indeholder af hellig Være, skal tjene til paa den ene eller anden Maade at berebe, skabe eller bevare et helligt Liv i Menneskenes Hjerter. Kristendommen er ikke noget Andet end det sande Liv i Gud, som kun kan fremkomme paa Grundlag af den i Troen tilegnede sande Være om Gud. Derfor er det ligesaa usandt, naar Bantroen siger, at Kristendommen er Liv og ikke Være, som om Nogen vilde sige, at Kristendommen var Være og ikke Liv. Den Kristne kan ikke miste Noget af den Være, han troer, uden at med det Samme hans inderste Liv vil forandres, og jo nærmere et Værestykke staar selv Kristendommens Grundbærdom, Væren om Frelser ved Kristus, Gud og Mand, desto større Magt øver det over Livet i deres Hjerter, som tro derpaa.

Biskop J. C. Hensch.

Bantro.

Under alt, som de vantro fremsætter til Støtte for sine Meninger, er der en Ting, som er meget fremtrædende hos dem, nemlig Hovmod. Sin egen Fornuft stikker de ofte mod mange Aarhundreders Kjendsgjerninger, mod Spaadommens Opfyldelser, ved bevidnede Mirakler og mod de viseste og dygtigste Mænd, som har levet.

Den menneskelige Fornufts Tilstrækelighed, „siger Young“, er den Guldkalv, som saadanne Mennesker opstiller og tilbeder, og i deres blinde Iver under denne deres Tilbedelse træder de uomstødelige Vidnesbyrd med Fødder. Mod guddommelige Værdomme, Herrens Plantelse og Aarhundreders Bægt sætter de pludselige Indfald og Diebliffets Misfoster af deres egen Indbildning. De menneskelige Forbedringer af Guds Forhold til Mennesket kan sammenlignes med Vanskeligelsen af Guds Ord ved Aigudsbillederne paa Antiochus Epiphaneus's Tid, eller snarere med den oplåste romerske Keiser, der slog Hovedet af alle Jupiters Billedsstøtter og satte Billedet af sit eget i Stedet.

Luther College.

Det norske Luther College i Decorah, Iowa, har sendt ud sin 31te Aarsberetning. Det har altsaa nu virket i en Menneskealder, og vi maa medgive, at det har gjort sine Sager særdeles vel.

Den norske Synode, som er vort ældste og første norske lutheriske Samsund i Amerika, har ved at støtte sit Luther College lagt for Dagen et saa lutherisk Sindelag, som vi vel kan vente os.

Hvis ikke Synoden i onde og gode Dage havde saa rigelig støttet denne Højskole, vilde den aldrig kunnet virke, som den har. Men dette formindsker ikke Værdien af det Arbejde, den Værd og Dannelse, som Professorene i disse mange Aar har lagt ned ved Skolen.—Luther College har ved sine Lærere

og Graduerter faaet Ny over hele Amerika, hvor grundig Værd og Uddannelse sættes Pris paa. I Katalogen findes en Fortegnelse over Graduerter fra Luther College. De fleste er vistnok traadt ind i geistlig Virksomhed, men et udvalgt Mindretal har dog fortsat sine Studier ved de største og mest anseede Universiteter og der taget sine Examinier med Væ. Af disse finder vi flere ansatte som Professore ved de yngre norske lutheriske Kirkesamfunds Højskoler, men et Par Stykker har endog faaet Ansættelse ved de Universiteter, hvor de udmerkede sig. Ikke saa faa er Læger eller Sagførere, hvor de findes opført som konstitueret Skoledirektør i Trondhjems Stift, Norge.—Vi ønsker Luther College god Fremgang og Tilslutning.

Skolens Plan er særdeles sund, ligesom der bydes paa et behageligt Ophold i en vakker, fredelig By: Decorah, Iowa.

Literatur.

Forklaring over Luthers lille Kathelismus. (Efter Pontoppidans Sandhed til Gudsfrygtighed).

—Af J. M. Laache. 1892.—

Naar jeg efter Anmodning udtaler min Mening om denne Bog, vil jeg dermed ikke søge at paavirke andre end dem, som Gud har sat mig til at have Tilhyn med. Som flere Menigheder i Tromsø Bispedømme bekendt, har jeg under Bisstatsmøderne og ellers advaret mod forhaftet Ombytning af Forklaring og givet det Raad, at de ikke burde stille sig fra Pontoppidans Forklaring, spænd de kunde være visse paa, at den nye, de valgte, var i alle Henseender bedre. Efter at have gennemlæst Biskop Laaches Forklaring kan jeg med Glæde sige, at den er Pontoppidans Bog i „opblasket“ Stand, afsættet efter den nærværende Tids Tarv og Krav, og at den er et af Mand og Liv gjenstrængt „historisk-konservativt“ Arbejde hvorved den saliggjørende Sandhed er fremlagt for Ørnene paa en grei, klar, enfoldig, uforstillet og saare hjertelig Maade. Jeg vil derfor herved have sagt til enhver af Tromsø Bispedømmes norske Menigheder: Vil du skille dig ved Sverdrups Udgave af Pontoppidans Forklaring, saa vælg Biskop Laaches Forklaring istedet. Det Skridt skal du ikke komme til at angre.

Der er nogle Smaating, som jeg kunde ønske anderledes, men jeg finder det rettest at skrive derom til Skoleinspektør Næs.

Tromsø, 20de April 1892.

J. N. Skaar,

Biskop.



Fra Byggegrunden.

Byggearbejdet skrider jævnt fremad. Fem Murere er daglig heftjæstiget med at lægge Brick, hvoraf der lægges omtrent ti Tusinde til hver Dag. Ved den Tid disse Vænger læses er første Etage d. e. en Hvide ovenpaa Basementet færdig og der er lagt over en halv Million Brick.

Da vi ikke kunde faa „presed Brick“ fra Japan til den Tid, som var fastsat, opføres hele Bygningen af samme Slags nemlig almindelig Brick. Men da der anvendes Flid for at lægge den væreste Brick paa Udsiden, blir Muren over Basementet alligevel rigtig vakker.

Alle, som ser Muren, erklærer, at hele Arbejdet er udført baade godt og pent.

Tre Snektere sætter ind Bindue- og Dørfarmer samt lægger Bjælker til Gulvene og sætter Studdings til Væggene efter hvert, som Murene kommer op.

Desuden er der flere Mand og Teams beskjæftiget med at kjøre Sand, Kalk, Mursten og Lumber. Vi har saaledes nu ikke faa liden en Arbejdsstyrke i stadig Virksomhed paa denne Bygning.

Hvor sparsommeligt og forsigtigt vi end søger at drive det hele, saa kræves der dog ikke saa faa Penge til hver Dag.

Dette beder vi inderlig alle vore Venner at betænke og om muligt sende os Bidrag saa ofte, de kan. Om hver en af vore Læsere kunde fra nu og til Slutten af November sende os smaa eller store Bidrag til hver Maaned, vilde det være en stor Hjælp og Opmuntring.

Tør vi bede om, at enhver vil sende os en liden Sum strax? Vil man forsøge, om man kan bevæge andre især Ungdommen til at sende os en halv eller en hel Dollar for Maanedene i nogle Maaned?

Vi har sendt Circularer og Subskriptionslister til alle Prestes rundtomkring i vort Samfund og flere har allerede begyndt at indsende smaa og store Bidrag. Det er at haabe, at der vil blive en almindelig Deltagelse, derfor vær ogsaa Du af den Gudhed og tal om Sagen ogsaa til andre. Være de mange vil hjælpe til, saa hjælper ogsaa de mindste Bidrag meget.

Da det netop nu er saa billigt at bygge her, tør vi forsikre, at hver Femeent vil komme til Nytte. Vi har rigtignok kjøbt Frugttræer og Buskvekter for \$45, men vi haaber ingen vil synes, den Sum blev urigtig anvendt, naar vi meddeler, at vi langs med en liden Bæk ret under Bakken, hvorpaa Bygningen staar, nu har i trivelig Stand omkring 500 Frugttræer. De fleste af disse har Pastor Levorsen under et kort Ophold her plantet uden at det kostede Skolefondet noget. Poteter og en Del Havesager er plantet. Frøpoteterne blev skænket Skolen af en Nabo. Det Stykke Land, som skal blive Have, er særdeles vel skiftet for Frugtaavl og ligger i det ene Hjørne af Skolegrunden.

Denne Frugthave, som bør forsøges med Tiden, vil kunne spare Husholdningskassen en hel Del. I Form af Frugt og Grønsager vil den om nogle faa Aar betale Husholderens Løn.

Der skal forøvrigt ingen Penger lægges ind i andet end de nødvendige og tjenligste Ting i Bygningen og paa denne er heller ingen Stads lagt.

For Dieblift holder Byggekomiteen paa at modtage Andud paa Anskaffelse af Varme- og Ventilationsapparater. Det ser ud til at skulle blive en kostbar Affære, men den maa jo til for Sundhedens Skyld ligesaa vel som Mad og Drikke.

Vil nu alle være med at faa denne Skole i Virksomhed til næste Vinter? Kjære, virk lidt ogsaa for denne Sag, med Vist og Glæde, saa skal Du se, det nok skal lykkes.

Reisjende.

John Sateren, Svigerfader til Pastor Heinrichson i Omaha, har besøgt os. Han kom ud for at finde Land for sin Familie. Efter en Tid at have levet her gik han til Oregon og er nu bestemt paa at kjøre Land ved Silverton, hvor J. Varson før bor. Mr. Sateren er nu en gammel Mand med graa Haar; men hans Interesse for Kirke og Skole har nærmest tiltaget med Aarene. — P. Gundersen fra Stanwood kom ned for at se, hvorledes det nu tog sig ud paa U. Ground. Han var her for et Aar siden og er en af dem, som altid fandt Stedet egnet for en høiere Skole. Mr. Gundersen udtalte, at han, hvis Lykke og Sundhed bliver ved, om et Par Aar eller saa kommer ned og bygger sig Hjem nær ved Skolen. Han er velsignet med mange Børn, som alle skal Universitetsveien. Velkommen!

Mr. Vogues fra Sioux Rapids kom ogsaa herud nys. Han har kjøbt Lotter og bygget Hus nede ved Clover Creek, som vist vore Læsere ved løber lige gennem U. Ground under Teracen. —

Indkomne Bidrag for Pacific Lutheran University.

Fra D. Bolstad, Utica, Wis.....	\$ 10.00
" Ole Gundersen, Madison, Wis.....	10.00
" D. A. Solheim, " ".....	20.00
" Rev. J. Torrison, Chicago.....	10.00
" Mrs. A. S. Nelson, San Francisco.....	100.00
" A. G. Molden, Mayville, N. Dak.....	10.00
" Tollef Rien, Cletheral, Minn.....	5.00
" Ole Dahlen, St. Olaf, ".....	5.00

Pastor Bühler,

Formand for den tysk lutherske Kirke ved Rysten, besøgte nylig Tacoma og Skolegrunden. Pastor Bühler bor i San Francisco og er meget anset inden det store Samfund, som han tilhører. — Skolens Grund og Bygningens Plan tiltalte ham i høi Grad. Den tysk lutherske Menighed i Tacoma har sikret sig Kirketomt derude, ligesom flere af dens Medlemmer eier Lotter tæt ved Skolen. Det er nu de tyske Lutheraneres Plan at faa et tysk Proseminar henlagt til Lutheran University. Der er ingen Tvivl om, at Dykkerne i saa Fald vil oprette en grundig og betydelig Skole og ansætte Lærere, som kan give vort University Ny allerede fra Begyndelsen. — Der er mange, som syntes, at

man slog for stort paa med denne Skole. Det siger dog ikke Folk, som skønner sig paa slige Ting. Lutheran University vil med Tiden blive den mest anseede Skole ved Kysten.

Lidt fra vort Arbeidsfelt herude.

(Efter et Brev til „Bud og Hilser“.)

Det sidste „Bud og Hilser“s Læsere hørte fra mig, var lidt om Indvielsen af den dansk lutheriske Kirke her ved Fresno sidste Efteraar. Siden den Tid er Arbeidet her hos os gaaet jevnt fremad. Hver Søndag holder jeg Religions-skole, der nu besøges af omtrent 30 Børn, hvoraf 3 forberedes til Konfirmation. Om hvad Frugt det jevnlige udstrøede Guds Ords Sød bærer, er det jo ikke saa godt at sige stort. Vi kan ikke vente at høste med det samme, der saaes. Herude tager det 3 Aar, efterat man har plantet sine Frugt- og Vintrær, førend man kan vente at høste tynderligt af dem. Det bør lære os, der „bærer Sæden, som langsomt sankes“ (Ps. 126), at vente med Fortrøstning paa hans Tid og Time, der har sagt: „Mit Ord skal ikke komme tomt igjen til mig, men det skal udrette det, mig behager, og hvad jeg sender det til, skal lykkes for det.“ (Es. 55.) Denne Forjættelse skal gjøre os, der arbejder for hans Riges Udbredelse, frimodige og ansprende os til desto større Iver. Saa lader han os ogsaa efter sin velbehagelige Villie nu og da se Frugter af vort Arbeide og gjøre en og anden glædelig Erfaring i hans Vin-gaard.

Det var dog ikke nærmest om Arbeidet her ved Fresno, jeg denne Gang vilde skrive, men om vor Præstekonferents, der afholdtes i San Francisco fra 28de April til 4de Mai. Konferentsen omfatter de Præster af vort Samfund, som arbejder i Kyststaterne eller i de tilgrændsende Stater. Tilstede var Pastorerne Harstad, Formand for Minn. Distrikt, Foss og Tønnesen fra Washington, Christensen fra Idaho, Mvisaker fra Montana, Dolven og Levorsen fra Oregon og Dietrichson, Grønssberg, Møhl og undertegnede fra California. Det var jo særdeles hyggeligt at kunne tilbringe saa mange Dage sammen med tildels gamle velkendte Embedsbrødre. Og hverken Præstefamilien eller den kjære San Francisco Menighed undlot at gjøre det hyggeligt for os, men ved enhver Anledning lode de os forstaa, at vi vare hjertelig velkomne iblandt dem. Dog, det var jo ikke nærmest for at „hygge os“, at vi vare komne sammen, men for at raadslaa om de Ting, der tjene til Guds Riges Fremme, med særligt Henblik paa dettes Tarv og Trang her i det fjerne Vesten, og for ved gjen-sidig Betærelse, Formaning, Raad og Trøst at styrke hver-andre til med Iver og Kraft at udføre Gjerningen.

At det, de forskellige Præster meddelte fra deres Virke-feldt, fremgik det, at ihvorvel vi hjertelig maa glædes ved og inderlig takke Gud for, hvad der især den senere Tid er udrettet herude, saa trænges der dog flere Arbeidere i Herrens Høst her, og det naaet der nu er 16 Præster, som arbejder i disse vestlige Stater. Næsten alle Brødre vidste at berette om Steder, hvor der boede Landsmand, som burde opso-ges og betjenes med Ord og Sakramenter, men som man paa

Grund af lange Afstande, Mangel paa Tid og andre Van-skeligheder endnu ikke havde kunnet opsoge eller tage sig videre af. Det fremgik ogsaa af Meddelelserne, at i flere Byer var det nødvendigt for Arbeidets rette Fremgang at faa sig egne Kirker, hvilket dog er meget vanskeligt og tildels ganske umuligt ved Menighedens egen Hjælp, da det ofte er Tilfæl-det, navnlig i de store Byer, at der, hvor Kirker mest til-trænges, findes mindst Raad, og at Byggetomterne er meget kostbare.

Om Høiskolen i Tacoma, Wash., holdt Formand Harstad, der staar i Spidsen for dette vigtige Foretagende, en Aften et Foredrag med mange interessante og glædelige Op-lysninger. Man har nu faaet Etage paa 100 Acres Land; paa en Del af dette opføres Skolebygningen. Arbeidet med Murværket skrider godt fremad. Hovedbygningen vil blive 4 Etager og hver af de to Fløje 3 Etager foruden en rumme-lig Attic. Der vil blive Plads til 240 Elever beregnet paa et Studereværelse for hver 2 Elever. Man agter at oplyse Bygningen ved Hjælp af Electricitet. Med Hensyn til Ven-tilation og bekvem Indretning i det Hele taget vil alle de nyeste Opfindelser og Forbedringer paa dette Om-raade blive benyttet. Høiskolen vil forhaabentlig blive indviet paa Reformationsfesten, den 31. Oktober d. A. Den sidste Dag af vort Møde havde vi den Glæde at have den tydske Pioner ved Stillehavskysten, den ærverdige gamle Pastor Bühler af San Francisco og Formand for California og Oregon Distrikt iblandt os. Han kom netop tilbage fra en Tur til Tacoma, hvor han havde besøgt Høiskolegrunden og Omgivelserne, og udtalte sig meget fordelagtigt om det Hele. De tydske Troesbrødre drive nemlig ogsaa en kraftig Missionsgjerning i Washington, som overalt herude.

Under Konferentsen holdtes Gudstjeneste Torsdag ved Past. Dolven, Søndag Form. ved Past. Foss, Søndag Aften ved Past. Mvisaker, Tirsdag Aften med Altergang, hvori alle Præsterne og mange Menighedslemmer deltog. Skriftetalen holdtes af Pastor Christensen, og Undertegnede holdt Pasto-ralprædiken. I Dalland var der ogsaa Gudstjeneste om Søndagen baade Formiddag og Aften, ved hvilke Mvisaker og Undertegnede henholdsvis forrettede. Ondags Aften holdtes Slutningsfest, hvor det vekslede med Taler og Sange af Menighedens velindøvede Kirkekor. Ogsaa Regemets Nød-torft havde man betænkt. Thi da Koret havde istemt en smukt arrangeret Udtæning til „Sadavor“, serverede Menig-hedens Kvinder Forfriskninger, der bestode af Smørrebrød med Tilbehør samt Kaffe og Lager. Kirkens Alter, Kor og Prædikestol vare for Anledningen smagsfuldt dekoreret med Blomster og Grønt. Til Slutning sang vi Psalmen: „O tænk naar engang samles skal de frestes Menighed“ osv. Hermed var da vort Møde forbi. Næste Dag drog vi styrkede og oplivede hver til sin Virkefreds i Herrens store Vin-gaard. Foruden navnte Sager forhandlede der ogsaa om Evangeliets Indhold og Virkning, der indleedes af Past. Christensen. Maa ske jeg siden, om Anledning dertil gives, kommer til at meddele lidt af Forhandlingerne derom.

Fresno, Cal., d. 11. Mai 1892.

J. Johansen.

De klassiske Studier.

Den unge østerrigiske Undervisningsminister Gautsch von Frankenthurn ytrede nylig i Rigsdagen, at det klassiske Grundlag var uødvendigt for det moderne Kulturarbejde. Han foreslaar nu at anvende 10,000 Fl. for at sætte Gymnasie lærere istand til at opholde sig et Semester i Italien eller Grækenland. Han venter sig deraf en Belivelse af den klassiske Undervisning — den samme Undervisning, som et Parti hos os vil aflasse. De „udødelige Sprog“, som Lamartine kalder dem, ere netop „unge og frie“, og de fleste af de Tanker og Ideer, vi endnu leve paa, fremtraade i de klassiske Literaturer med Primitivitetens (oprindelig) Friskhed. Den, der kommer til Italien, finder til sin Overraskelse, at den saakaldte sjerne Oldtid rykker ham saa mærkelig nær; hvad er vel et Par Tusind Aar i Menneskehedens Historie? 30 Generationer af Folk, som naa en Alder af 70 Aar, og vi ere lige ved Kristi Tider. Enhver ægte Dannelse er i sidste Grund historisk; den, der med sit Blis trænger ind i den klassiske Verden, ser den dybe Baggrund, hvorfra den middelalderlige og moderne Verden hæver sig frem. Det er med disse radikale Bestræbelser paa Skolevæsenets Omraade, som paa Politikens; den radikale Doktrin vil altid foregribe Fremtiden. Men alle voldsomme Sprang i Udviklingen stride mod Naturrens Orden; der kommer da altid Reaktion, mange Kræfter gaa tilspilde, og megen Tid gaar unyttet hen.

Bedetraad for Læreforhandlingerne i det fore-
staaende Synodemode af Minnesjota Distrikt.

Forhandlingsgjenstand:

Ødvendigheden og Betsignelsen af, at enhver sand kristen ogsaa be-
kender sin Tro for Ven og Fiende.

1. En sand kristen er en, som af Hjertet tror de guddom-
melige Sandheder, som er os aabenbarede i den hellige
Skript.

2. Hvad en sand kristen tror, det bekender han ogsaa
og ikke bare med Ord, men ogsaa med Gjerning, ikke bare for
Ven, men ogsaa for Fiende, ikke bare paa visse Steder og ved
særegne Anledninger, men overalt og ved sin hele Færd, og
dette gjør han a) af Ydighed mod Guds Ord, b) ifølge sit
Hjertes Trang, c) af Kjærlighed til og Omjörg for Mænsken.

Anm. Ikke at bekende er Fornegtelse.

3. Mytten og Betsignelsen af en sand kristelig Bekjen-
delse er: a) Guds Navn bliver derved helliget; b) Guds Rige
bliver bygget og befæstet; c) Guds gode og barmhjertige
Vilje sker; Djævelens, Verdens og Mjødets Vilje der-
imod bliver hindret.

4. For at blive opmuntrede og dygtiggjorte til paa
ret Maade at øve den vigtige, men saa ofte forglemte Bekjen-
derpligt, bør vi a) flittig bruge Guds Ord og Bøn samt søge
Omgang med fromme Troesbrødre, b) bringe i alvorligere
Udøvelse den broderlige Tugt med Straf og Formaning.

Den shakespeareiske Tragediedigtning*).

Som Indledning til en Gjenemgaaelse af den shake-
speareiske Tragedie „Macbeth“ holdt Statsraad N. Herzberg
i Norge et Foredrag over „Shakespeares Tragediedigt-
ning i Almindelighed“.

Som en Stjerne med prægtig Lysglans, der viste sig en
kort Stund for pludselig igjen at forsvinde, fremtraadte
Shakespeare i Slutningen af det 16de Aarhundrede. Lige-
som ingen før Shakespeares Optraaden havde bragt den dra-
matiske Digtning til en saadan Højde som han, saaledes stod
han i sit Slags ogsaa den Dag idag uopnaaet i Eftertiden.
Aldrig vilde den Tid komme, da Shakespeares Digtning hen-
sant i Forglemmelse; men bestandig vilde den blive Gjenstand
for ny Beundring. Thi Shakespeare hørte til de Forfattere,
der aldrig kunde gaa af Mode, som trodsede enhver Tidsmag,
og som for hver ny Slægt greb Gemytterne med samme eller
endog større Kraft, end Tilfældet var med hans Samtid.
Jungen Digter havde som han forstaaet at fremstille de men-
neskelige Følelser og Videnskaber i al deres Dybde, ingen som
han at oprulle Billeder af Historien og Livet, veylende og
farverige som Livet selv. Der fandtes ingen Vast, ingen Dyd,
ingen Videnskab, som han ikke havde formaaet at skildre med en
Sandhed, der var greben ud af Livet selv og viskede betagende
og opløstende paa ethvert modtageligt Sind. Det var som en
indre Naturkraft, der brød frem hos ham, en stærk Umiddel-
barhed, der, uden at hømmes af den reflekterende Tanke, lod
selve Videnskabernes Storm bruse gennem hans Harpe.

Som Illustration af sin Karakteristik af den shakespeare-
iske Digtning, gjengav derefter Taleren udvalgte Steder af
Digterens Tragedier, der indeholdt de mest fuldtoneude
og gripende Udtryk for de menneskelige Videnskaber og
Følelser.

Vilde man forklare den shakespeareiske Digtningens enestaa-
ende Indflydelse paa Gemytterne, maatte man mindes, at
Shakespeare fremtraadte i en Tid, da det menneskelige Mands-
liv pulserede med en Styrke som maaske aldrig før eller senere.
Med det religiøse Livs Gjenfødselse i Reformationen og Kun-
stens og Videnskabens Fornyelse i Renæssancen var et And-
dens Vaarbrud kommet over Europa. Som maaske aldrig
tilforn bevægedes Mænsken af Livets dybeste Spørgsmaal.
Særlig i England var Betingelserne forhaanden for en kraf-
tig Bægt af Reformationens Udsad. Af Reformationens Livets
dybe, inderlige, i Kristendommen bundende Livssyn fik derfor
ogsaa Shakespeares Livsbetragtning sit Præg. Det var der-
for heller ikke den hedenske Oldtids Betragtning af Skæbnen
som den blinde og ubøielige Magt, overfor hvilken Mennesket
stod bundet, der var den raadende i hans dramatiske Digtning,
men det kristne Livssyn med en Barmhjertighedens og Kjær-
lighedens Gud. Paa de Høider, hvortil Shakespeare førte
sine Læsere op, følte man sig derfor forfrisket og oplivet,
som man blev det ved at indaaende Høijældets rene, styrkende
Luft.

I sit næste Foredrag vilde Statsraad Herzberg gjen-
nemgaa 1ste Akt af „Macbeth“.

*). Tragedie-Sørgespil.

Macbeth.

Efter at have tegnet Tragediens historiske Baggrund og i korte Træk fremstillet dens Handling, paabegyndte Taleren en Gjennemgaaelse af Tragedien og gav en høist interessant og aandsfuld Udsigt over dens første Akt.

I sin Tragedie „Macbeth“ udfoldede Shakespeare et Sjælemalerie af en Sandhed og Virkning, som reppe nogen- sinde var opnaaet af nogen Digter. Den skildrede den syn- dige Tilbøieligheds Udvikling hos Mennesket fra den første onde Tanke og til dens sidste forfærdelige Fuldbyrkelse, den var en mægtig Prædiken over det bibelske Ord om den onde Begjær- lighed, der, naar Mennesket gav efter for den, undfangede og fødte Synd. Macbeth var en Mand, der af Naturen var udrustet med store og herlige Egenstaber, eiede alle Betingel- ser for at blive en god Mand og en Velgjører for sit Folk. Men dybt inde i hans Sjæl lurede en brændende og fortærende Er- gjærrighed, der, idet den ikke skjede noget Middel for at naa sit Maal, drev ham fra Forbrydelse til Forbrydelse, saaledes at Haabet om Frelse for ham blev stedse mindre. Denne Kamp mellem det Gode og det Onde i Macbeths Sjæl og det On- des stadige Seier var Gjenstand'en for Dramaets Fremstilling. Den gripende Skildring, Shakespeare gav af det Ondes Ud- vikling og Magt, lod os faa et Indblik i den udsødelige Dig- ters dybe Forstaaelse af Menneskelivet. Med sit skarpe Syn for Syndens Bæsen viste Shakespeare, hvorledes Macbeth ikke alene faldt for det Onde i sit eget Sind, men ogsaa stod under Indflydelse af ydre, sataniske Kræfter. Man maatte ved hans Fremstilling mindes Skriftens Ord om, at Men- neskene ikke havde en Kamp mod Kjød og Blod, men mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Med Kraft holdt han frem den kristelige Betragtning, at den Kamp, et Menneske havde at føre for at frelse sin Sjæl fra Fortabelsen, ikke blot var en Kamp mellem Godt og Ondt i Mennesket selv, men ogsaa en Kamp mellem de aandelige Kræfter, guddom- melige eller dæmoniske, som laa udenfor Mennesket. Alle- rede Scenen med de tre Hære, hvormed Stykket aabnedes, henviser til den hemmelighedsfulde Forbindelse, hvori Shake- speare satte Macbeth overfor de onde Magter. De var Ud- sendinge fra de Ondes Rige, var hans Sjælefiender, der for- enede sig med de onde Tanter i hans Indre og æggede dem til at træde ud i Handling. Macbeth gav sig i deres Bøld og havde dermed søgt sig selv. I Macbeths Forhold fremstillede Digteren med Mesterkab, hvorledes de onde Magter, naar et Menneske ei vaagede over sine Tanker og sit Hjerte, benyttede endog udbortes og tilsyneladende ube- tydkelige Omstændigheder til at føre det ind i Fordærvel- sen.

Foredragsholderen gav derefter i kraftige Træk en Skil- dring af Lady Macbeth og afsluttede sit Foredrag med Oplæs- ning og Forklaring af Macbeths berømte Monolog i 2den Akts 1ste Scene, umiddelbart før han øvede sin Mordgjerning.

Rettelse.

I forrige No. var en voldsom Trykfeil, som Læserne bedes mærke sig. Der skulde staa No. 2 — 1. Mai, iste- detfor No. 3 — 1. April.

Draaben.

Paa et af Martens rause Straa
Der laa en Draabe Dag,
Kys var den født i Raitens Braa,
Men lys den var og smuk.

Den grønne Skov og Mark og By
Sig selv i Draaben saa,
Og Himlens Hvelv med Sky ved Sky
Dybt i dens Indre laa.

Og alle Blomsterne, der var,
De hvistede saa tykt:
„Hvor er den smuk, og hvor den har
En Rigdom i sit Bryst!“

Og Draaben saa sig stolt omkring
Og straaled blaa og grøn,
Den troede, der var ingen Ting
Som den saa blank og sjen.

Men Sommerfuglen steg igjen
Høit over Skovens Krands,
Da spandt den lille Draabe hen,
Da falmende dens Glands.

Saa vil en Morgen, lys og smuk,
Alt Glimmer, her vi faa,
Hist være kun en Draabe Dag,
Der hviler paa et Straa.

Gaader.

I.

Mit første Led, det er det allerbedste
I Skabningen og udenfor den selv —
Med det du kan igjennem Livet seile,
Som paa en speilklar og en strømsfri Elv.
De tvende næste var saa grum en Kønning,
Han selv var stem, og stem var og hans Dronning;
De passet' godt tilfammen, det er klart. —
Her stanfer jeg, og jeg vil kun tilføie,
Det hele er et Herrenavn, du gjetter uden Møie.

II.

Med A jeg thygder paa Træets Ørene
Og fik du Lov, var du neppe sen
Til mig at plukke og nyde.
Med A jeg thygder paa Skib og Bogn
Og reiser langt over Sø og Sogn,
Mon du mig nu kan thyde.
Med Y jeg thygder maaske dit Bryst,
Naar du skal ud i en Alvorsdykt.
Mod alene min Magt kan bryde.

Opløsning paa Gaaderne i Nr. 2.

I. Staldbroder. II. Rotterdam.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9de Strs.

Kaber daglig fra Kl. 10 til 3.

Løverdags fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Judbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Iudsflud.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 505 California Building,

TACOMA, WASH.

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Lotter rundt Lutheran University. Lotterne sælges for 100 Dollars pr. Lot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25 extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Lotter. Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct. hver Maaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaneder, 25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaneder, — eller 50 pr. Ct. første Maaned og Resten om et Aar eller 18 Maaneder. Er alt betalt inden 6 Maaneder, kræves ingen Rente, ellers er Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct. Afslag (Discount) af Kjøbesummen. Recording of Deeds koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

Frank D. Nash,

Lawyer,

Fidelity Building,

Cor. 11th & R. R. Strs.,

TACOMA, WASH.

Advokat Nash har bidraget til „Lutheran University“ og nu i over et Aar været vor Sagfører. Vi anbefaler ham paa det bedste, som en særdeles paalidelig og samvittighedsfuld Mand, hvem enhver trygt kan betro sine Sager til. —

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

udkommer en Gang om Maaneden og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

“THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,”

California Building, Room 505,

TACOMA, WASH.

Redaktorer: Past. B. Garstad og Past. P. Langseth.

* * *
Subskribentsamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6te frit.
Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Skø og Støvler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost
sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. Med med de høie Priser,“ siger S. Olson. Herald anbefaler paa det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.